
Phil Hickes
Přízraky
Evelíny Jonesové
přeložila Milena Poláčková

Přízraky Evelíny Jonesové

Přízraky Evelíny Jonesové

díl první

Phil Hickes

ilustroval
Keith Robinson

přeložila
Milena Poláčková

drobek

Copyright © 2025 Phil Hickes

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Milena Poláčková, 2026
Cover & Illustrations © Keith Robinson, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8826-2

Věnováno Alison,
která milovala strašidelné věci.

„Žiji tam, kde je vždycky tma a kde nikdy nepřestává foukat vítr.“

V. P.

KAPITOLA 1.

Mrazení

Byl nejstudenější říjen za mnoho let. Před ledovým dechem větru, který pokaždé dokázal proklouznout i pod tu nejtlustší šálu, nebylo úniku. Na zemi zamrzaly kaluže a na ulicích a v domech praskala potrubí. Lidé klouzali po zledovatělých chodnících s roztaženýma rukama, jako by si hráli na letadlo. Školy vyhlásily pololetní prázdniny dřív a děti se radovaly.

Evelína Jonesová seděla vedle maminky v autě a hluboce si povzdechla, což vypovídalo o její pochmurné náladě víc než všechna slova. I když by pár volných dní, kdy nemusí do školy, obvykle vítala s radostí a náležitě oslavovala, tentokrát byl její plán na velké nicnedělání zmařen v samém začátku. A osud ji právě odnášel na úplně jiné místo. Na místo nejspíš

ještě ledovější než zmrzlé město, které právě nechávaly za sebou.

Malmouth.

Maminka ji varovala, že u moře bude třeskutá zima, a teta Lilian měla dům očividně tak blízko mořského břehu, že bude mít na oknech květy z mořské soli. Při té představě se Evelína zachvěla. Proto se kufr, který s sebou vezla, prohýbal pod váhou šál, kabátů, čepic, vlněných svetrů, teplého flísového oblečení, tlustých ponožek, zimních bot a rukavic. Vzala si s sebou dokonce i zebrovaný overal, který obvykle nevyndávala ze skříně dřív než v prosinci.

Evelína se zachmuřeně dívala z okénka, jak se krajina postupně mění v ponurou šmouhu. Už musejí být někde blízko Malmouthu, uvažovala, ale když viděla maminčinu vyčerpanou tvář, raději se na to, jak dlouho ještě pojedou, ani nezeptala.

Cesta z Bristolu na jih byla dlouhá a strastiplná. Evelína si chvíli zkoušela pouštět hudbu, ale za takového pošmourného dne i písničky zněly tak nějak nepatřičně, a tak to raději vzdala. A zdálo se, že to vzdala i krajina. Stromy, jimž vítr už dávno serval z větví listy, vypadaly jako oškubaná kuřata. Černé kmeny se

jim leskly pod kluzkou vrstvou námrazy.

Stejně hladově a nemocně vypadaly i prořídlé živé ploty, z nichž upírský vichr vysál veškerou barvu. Jediné živé bytosti široko daleko byli havrani usazení na větvích, kteří chrlili zlostné výkřiky na prázdnou krajinu.

„Viděl jsem moře a moře mě, já byl ale první, he-he-he," recitovala maminka hlasem, který měl ovšem ke smíchu na míle daleko.

Evelína otočila hlavu a zamžourala ven přes stěrače, které bláznivě kmitaly po předním skle. Na obzoru se táhla téměř neviditelná šedomodrá stuha oceánu a divoký vítr osekával hřebeny bílých vln, jako by to byla vařená vejce.

„To je Malmouth?"

„Určitě. Už jsme skoro tam."

Evelíně se vzpouzel žaludek, jako by se v něm honilo hejno hadů. Maminka má namířeno za

Evelíninou babičkou, která leží v nemocnici ve Skotsku. Usoudila ale, že pro Evelínu by to byla příliš dlouhá a příliš náročná cesta, a tak jí teta Lilian nabídla, že na pololetní prázdniny vezme Evelínu k sobě, než se maminka vrátí.

Teta Lilian byla trochu zvláštní. Hodná, ale studená jako zmrzlina. Bývala učitelka na noblesní internátní škole, ale před několika měsíci se přestěhovala na cornwallské pobřeží a tady nabízela už jen soukromé hodiny. Evelína zatím u tety sama nikdy nebyla, hlavně proto, že teta Lilian dřív žila ve Skotsku a to bylo na běžné návštěvy trochu daleko. Ale párkrát ji viděla a vždycky z ní měla trochu strach. Teta vedla svůj život a svůj dům jako výcvikový tábor, kde „nesmíš" vždycky převažuje nad „můžeš". Evelíně někdy připadalo, že by se její teta hodila spíš na vězeňskou dozorkyni. A teď měla před sebou děsivou vidinu, že bude s tetou sama až do začátku listopadu.

Při té představě ji zamrazilo.

Malmouth měl stejně jako mnoho pobřežních měst úzké, klikaté uličky, kde se auta musela vždycky skoro zastavit, když se potkala, a pak se vzájemně vyhýbala s přesností na centimetry.

„Připadá mi to tady takové opuštěné, tobě taky?“ prohodila Evelína, když sjížděly z prudkého kopce do středu města.

„Zlato, ocitly jsme se tu zrovna uprostřed ledového království,“ odpověděla maminka a snažila se ujet poslední kus cesty. „Všechna tahle přímořská města vždycky osiří, když odjedou turisti. Ale neboj, určitě tady budeš mít spoustu zábavy.“

I když bylo ještě odpoledne, obloha byla zlověstně temná. Doma, kde měla Evelína své kamarády, se touhle dobou ještě ulice v centru města hemžily lidmi pobíhajícími po nákupech. Tady ale byly ulice prakticky vylidněné. Projížděly kolem řadových domků spících v naprostém tichu. Opuštěná atmosféra města se plíživě vkrádala až do auta. Po ulici šel starší pán se psem, zastavil se a zamračeně se na ně zahleděl, když ho míjely, jako by měly na autě napsáno sprejem velkými písmeny AHOJ, MY NEJSME ZDEJŠÍ.

„To by mě zajímalo… jestli jsou třeba v Malmouthu duchové,“ přemítala nahlas Evelína a snažila se, aby to znělo naprosto lehkovážně.

Maminka vzdychla.

„Evelíno, sotva jsme sem přijely a ty už začínáš hledat duchy?“

„Když ono to tady vypadá tak strašidelně.“

„Ono vypadá strašidelně všechno, když neustále čteš jenom o duchách. Opravdu bych si, Evelínko, moc přála, abys trošku rozšířila své zájmy, protože po tomhle tě vždycky pronásledují zlé sny.“

Na toto téma se bavily velmi často a Evelína věděla, že maminka tuhle její zálibu považuje za podivínství, jenže ona proti tomu nemohla nic dělat. Od chvíle, co našla v místním knihkupectví knihu o duchách, ji fascinovala představa, že by se lidé po smrti mohli vracet zpátky na svět. A ta se časem rozrostla až do něčeho připomínajícího posedlost. Kdyby těm knihám měla věřit, tak se Anglie hemží strašidly všeho druhu: úplně všude obcházejí bezhlaví rytíři, bílé paní, přízrační mniši a jeptišky či démoničtí psi se svítícíma červenýma očima a slinami kapajícími z tlamy. A tak se Evelína raději měla na pozoru, pro jistotu.

Jenže Malmouth měl všechny předpoklady stát se místem, kde straší. Vichřice. Staré domy. Mrazivá temná magie šedého moře. Nejhorší ze všeho byla

ovšem trýznivá prázdnota, v níž se duchům daří nejlépe. To proto se podle Evelíny drželi duchové vždycky kolem vichrných bažin, v rozvalinách klášterů a rozpadajících se zdech zámků. Ale aby neprovokovala, rozhodla se nechat si své úvahy pro sebe – ovšem oči měla na stopkách.

Po chvíli vjely do centra města. Díky poblikávajícím světlům před hotelem George to tu vypadalo trochu veseleji, ale přesto si Evelína nemohla nevšimnout osamoceného znuděného barmana, který uvnitř sledoval televizi s plochou obrazovkou. U stánku rychlého občerstvení to vypadalo o něco lépe, i když u něj i tak bylo víc racků než zákazníků. Na lavičce venku seděl chlapec se zplihlými černými vlasy, v jedné ruce držel knihu a četl a druhou rukou se krmil rybou s hranolky. Zvedl hlavu a všiml si, že se na něj Evelína dívá. Ruka se mu zastavila na půli cesty k ústům. Evelína se začervenala a rychle odvrátila pohled. Tak už aspoň ví, že je ve městě přinejmenším jeden člověk stejně starý jako ona.

„Tak jsme tady, tamhle bydlí Lilian," prohlásila maminka a vyjela z kruhového objezdu na silnici vedoucí podél pobřeží.

Po levé straně měly moře, jehož vlny bičovaly kamenitý břeh zuřivými nárazy bílé pěny. O kousek dál se táhla do moře jako kamenné chapadlo přístavní hráz a kolem ní se v chráněné zátoce pohupovaly po hladině zakotvené rybářské čluny. Po pravé straně měly řadu útulně vypadajících rybářských domků v nejrůznějších pastelových barvách. Mnoho jich bylo ozdobeno svazky starých bójí zavěšených na vratech a vchodech jako obří plastové hrozny vína. Z jejich oken se linulo přívětivé oranžové a zlaté světlo a Evelínu poprvé od chvíle, kdy sem vkročily, napadlo, že by Malmouth mohl být nakonec lepší, než si představovala.

Nahoře před posledním domkem na konci řady stála postava a sledovala, jak přijíždějí. Nakonec se ukázalo, že je to další chlapec. Opíral se v podivné pozici o plot kolem zahrady. Dělalo to dojem, jako by upadl na plot a nedokázal se zvednout. A vypadal divně – pleť měl zvláštně bledou a vlasy podivně suché a rozčepýřené, jako by trpěl nějakou strašlivou nemocí.

„Není mu něco?“ otočila se k Evelíně maminka.

Evelína neodpověděla. Cítila v kostech, že něco není v pořádku, a po zádech jí přeběhl mráz. Tenhle

pocit někdy mívala, když procházela okolo opuštěných domů se zabedněnými okny nebo když v noci ležela v posteli a četla něco strašidelného. Bylo to takové tušení, že by se mohlo dít cosi zlého. Že třeba někde hluboko ve stínech číhá něco, co nepatří na tento svět.

Přiblížily se k chlapci, ale ten se stále nehýbal. Maminka zpomalila. Jako dvojice zvědavých sov se obě otočily směrem k němu a zíraly na jeho zvláštně strnulou postavu.

Jejich pohled opětovaly dvě mrtvé oči.

Svěšené rty v neživé tváři připomínaly klauna s krutým úšklebkem.

Postava měla hlavu ze staré špinavé bílé bóje a oči, nos a ústa namalované rudou barvou. Ruce a nohy jí bezvládně visely k zemi, protože to byly ruce a nohy ze staré figuríny z výkladní skříně. Na hlavě jí seděla černá vlněná čepice a pod ní křiklavě rezavá paruka z blešího trhu, na těle měla obnošené obrovské triko, které jí viselo až pod kolena, a pod ním kalhoty plné skvrn od barvy.

Evelína se zamračila.

„Jak jsme si mohly myslet, že je živý? Co to je?“

Maminka pokrčila rameny. „Nejspíš nějaká halloweenská výzdoba, ale na zahradě bych to nechtěla. Jde z toho strach."

Záhada byla vyřešena a jelo se dál. Evelína si ale nemohla pomoct a musela se ohlédnout přes rameno za tou ohavnou figurínou. Třeba tady místní pořádají nějakou soutěž. Jestli to tak ale je, pochybovala, že by zrovna tahle figurína mohla vyhrát nějakou cenu. Leda že by soutěžili o nejošklivějšího strašáka do zelí.

Dům tety Lilian stál poblíž nábřeží. Vypadal velmi staře, ale byl částečně zrekonstruovaný, což vytvářelo zvláštní směsici starého a nového. Měl bílou omítku a rámy oken blankytně modré, i když barva už bledla a loupala se. Z komína se kouřilo, ale sloupec kouře okamžitě odnášel vítr. Skulinou mezi záclonami na ně poštěkával malý psík.

Zaklepaly na dveře. Po chvilce jim přišla otevřít teta Lilian. Její silueta ve dveřích připomínala černý kříž. Pod nohama měla malého teriéra, který nepřestával štěkat.

„No tak, buď zticha, Charlie, ony přicházejí v míru," zasyčela teta Lilian na psa. „Už jsem začínala

mít strach, co se s vámi stalo. Měly jste tu být už ve tři, ne?“ Dramaticky se podívala na hodinky.

Evelína si připadala, jako by přišla pozdě do školy.

„Promiň, Lilian, stály jsme v koloně za Bristolem, opravujou tam silnici,“ vysvětlovala maminka. „A počasí nám taky zrovna nehrálo do karet, víš, jak jde v dešti všechno hůř.“

Maminka s tetou se objaly. Byly si v mnohém podobné, ale přesto působily každá úplně jinak. Teta Lilian byla hranatá a kostnatá a vlasy měla vzadu stažené do pevného uzlu, kdežto Evelínina maminka byla kypřejší a vlasy jí padaly do obličeje v neposedných loknách. Tvrdá a měkká. Takovou asi mají i povahu, uvažovala Evelína a žasla nad tím, jak si dvě sestry mohou být tak podobné a tak rozdílné zároveň.

„Tak co, Evelíno, jak se máš?“ spustila teta Lilian.

„Dobře, děkuju,“ zamumlala Evelína.

„No tak mi přece pojď dát pusu.“

Evelína si připadala, jako by objímala jeden ze stromů, které viděly po cestě, samá větev a samý hrbol. Teta Lilian o krok ustoupila, začala si ji prohlížet a přitom ji držela za ramena, jako by Evelína byla grapefruit v supermarketu.

„Vyrostla jsi," konstatovala nakonec.

Evelína si tím nebyla jistá. Byla pořád jedna z nejmenších ve třídě a připadala si vedle svých mnohem vyšších a svalnatějších spolužaček jako zahradní trpaslík. Ale od tety Lilian to ráda slyšela. Byla to další z tetiných zvláštností, pomyslela si. Řekne pár slov a člověk se v tu ránu cítí buď jako borec, nebo jako smetí u jejích nohou.

„Tak si pojďte dát honem věci dovnitř, dnes není počasí na to, aby se dlouho větralo."

Vzduch tu měl svěží slanou vůni. Evelína s maminkou vyndaly za doprovodu křiku racků a šplouchání mořského příboje věci z auta a pospíchaly do domu. Kuchyni s dlážděnou podlahou vévodila obrovská litinová kamna. Před nimi měl košík Charlie, kterému ke spokojenosti stačilo, že Evelína ani maminka nenosí poštu, a tak se v něm v klidu usadil.

Dveře z kuchyně do obývacího pokoje dávaly nahlédnout do tetiny mimořádné pořádkumilovnosti a systematičnosti. Všechno od první lampičky až po poslední polštářek na pohovce bylo rozmístěné pečlivě a na centimetr přesně.

Teta Lilian odvedla Evelínu po schodech nahoru. Její dlouhé hubené tělo vrhalo na bílé stěny zvláštní stíny. Evelína za ní po úzkém schodišti vlekla naditý kufr.

„Jsi tu poprvé, pamatuju si to dobře?“

„Ano.“

„Tak to tě asi bude zajímat, že tenhle dům byl postavený koncem osmnáctého století,“ začala teta Lilian vykládat jako průvodkyně, která předvádí turistům středověký hrad. „A vzhledem k jeho stáří je tu pár zvláštností, na které si budeš muset zvyknout. Třeba topení. Občas se chová trochu nevyzpytatelně, tak jsem dala do tvého pokoje elektrický radiátor, kdyby ti byla zima, ale prosím, nezapínej ho zbytečně. Nejlepší je samozřejmě zachumlat se pod peřinu, a těch najdeš spoustu ve skříni. Teď tě nechám vybalit. Ponožky a spodní prádlo si dej do horní zásuvky, trička a ostatní věci dolů. Všechno venkovní oblečení a boty patří do skříně, ale špinavé boty se nechávají u dveří do kuchyně. Až budeš hotová, tak přijď dolů.“

Evelína měla nutkání zeptat se, v kolik hodin je ráno nástup na rozcvičku a kontrolu úklidu, ale

ovládla se. I když věděla, že teta je přísná, nečekala, že by dostala přesné instrukce i na to, jak si má vybalit kufr. Nicméně pečlivě rozdělila oblečení do přidělených zásuvek. To je teda zvláštní začátek výletu k moři, pomyslela si. A nebyla si úplně jistá, jestli zvládne celé prázdniny plnit tetiny příkazy.

Odolala pokušení zavolat z okna „pomóóóc!“ a vrátila se za maminkou a za tetou. Povečeřely lasagne, které jim teta Lilian naservírovala nakrájené s matematickou přesností na dokonale stejné porce, a potom odešly do pokoje. Maminka s tetou si vyprávěly novinky a Evelína, protože tu nebyla televize ani internet, aby se zabavila, chtěla napsat aspoň zprávu kamarádce, jenže signál byl tak slabý, že to musela vzdát. S úlevou si ale všimla, že má teta Lilian vzadu v pokoji na stole počítač. Nepřekvapilo by ji, kdyby teta stále komunikovala se světem pomocí telegramů. Čas se vlekl a Evelína zívala nudou. Zítra si musí najít něco na práci, nebo se z toho zblázní.

„Koukám, že tě ten mořský vzduch nějak zmohl, Evelíno,“ prohodila teta. „Ten je lepší než horká čokoláda nebo heřmánkový čaj. Víš, že od té doby, co jsem se sem přistěhovala, se mi nikdy nestalo, že bych

nemohla usnout? Neumím si představit, jak můžete spát nebo odpočívat v hlučném městě, když vám celou noc řinčí pod okny doprava."

Maminka zvedla tetě za zády oči v sloup. Evelína se zazubila, ale zároveň jí to připomnělo, že zítra maminka odjede za babičkou a ona tu zůstane sama.

„Tak já půjdu spát," řekla. Usoudila, že když tu stejně nemá co dělat, bude jí líp v teplé posteli.

„Dobrou noc, Evelíno," popřála jí teta Lilian a dodala: „Jo, a nelekej se, kdybys v noci slyšela nějaké divné zvuky, dům je starý a všechno tu vrže a praská."

„Nebo třeba dům chrápe," dodala maminka. „Půjdu taky spát, Lilian. Už se mi klíží oči."

„Ustelu ti tady dole v teple," odpověděla teta.

„Dobrou, mami," loučila se Evelína.

„Dobrou, lásko, ráno se uvidíme, než odjedu."

Než odjedu.

Evelína se vlekla po schodech nahoru a najednou se cítila opuštěná. Venku skučel vítr a celý dům se chvěl pod jeho poryvy. Rychle si vyčistila zuby, protože v koupelně bylo teplo asi jako v iglú, potom

přeběhla chodbu a zamířila do svého pokoje. Skočila do postele, zachumlala se pod peřinu a zavřela oči.

Navzdory tomu, co říkala teta Lilian, připadalo Evelíně nábřeží mnohem hlučnější než město. I když doma v Bristolu byl celou noc slyšet ruch z ulice, svým způsobem ji to uklidňovalo – venku prostě chodili lidé po své práci. Tady to ale bylo jiné. Rozbouřené mořské vlny. Skučící vítr. Kapky vody na okenních sklech. Nikde se neozval jediný člověčí zvuk a všechno bylo syrové a divoké. Cítila se v tom bezmocná a zranitelná.

Když už Evelína začínala klimbat, zaslechla smích. Takový uštěpačný dětský chechot kdesi daleko ve tmě. Zvedla hlavu, nastražila uši a vybavila si toho děsivého strašáka, kterého viděly v zahradě. Co když v noci ožije? Co když se zrovna teď vleče k domu? Nezapomněla na mrazení, které cítila, když ho míjely, ale řekla si, že je to nesmysl. Maminka říká, že už přečetla příliš mnoho strašidelných knih. Kromě toho strašáci neožívají. Tady se jí nemůže nic stát. Je v bezpečí.

Zachvěla se a zachumlala se znovu do peřiny, co nejvíc to šlo, jenom hlavu si nechala venku.

Už jí hrabe.

Nejspíš to byl jenom racek nebo nějací ptáci. Teta ji na to přece upozorňovala.

A potom už se jí zmocnil spánek a přelil se přes ni, jako když mořské vlny zalijí oblázky.

„Je to tu zvláštní. Nikdo tu večer nechodí ven.
Po západu slunce není vidět ani živáčka.“
V. P.

KAPITOLA 2.

Knihomol

Ráno se Evelína rozloučila s maminkou. „Neboj, za chvíli tě odtud vysvobodím," šeptala jí maminka spiklenecky do ucha a popadla ji do náruče.

Evelína se k ní chvíli tiskla, ale potom ji pustila, protože cítila, že teta Lilian jejich loučení sleduje přimhouřenýma očima. Nechtěla, aby teta věděla, že se ve skrytu duše děsí nadcházejících dní. Bydlet v tomhle nevyzpytatelném starém domě se všemi jeho vrtochy a pravidly jí připadalo jako vrátit se zpátky v čase. I když s tetou byly jedna rodina, ještě nikdy spolu nebyly samy. Měla z toho zvláštně stísněný pocit. Také to vypadalo, že její vyhlídky na nějakou zábavu budou velmi omezené. Teta jí vítězoslavně vysvětlila, že mobilní signál mívá na pobřeží časté výpadky. Evelína litovala, že to nevěděla dřív. Vzala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Přízraky Evelíny Jonesové**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.